

Naprotiv, on piše: „Možemo se lepo nadati da će umetnost sve više rasti i usavršavati se“. Njegova Estetika sadrži stav prema jednoj pozitivnoj teoriji umetnosti u hrišćanstvom, modernim društvom i modernom državom izgrađenom univerzalnom svetu“.

Filozofija je ishodište postavke o izvornom jedinstvu umnog i zbiljskog, koje mora da uspostavi jedinstvo konačnih razlika kroz totalitet pojmovnog mišljenja.

U „istorijsko-filozofskom, ali i didaktičkom smislu, u odeljku o Hegelovoj estetici u Tri lica lepote Zurovac svedoči u prilog mišljenju-preporuci mnogih koji smatraju da studij Hegelove filozofije valja započeti njegovom Estetikom. Kao i uvek kada razmatra estetiku nekog filozofa, autor ima pred sobom celokupno delo, a u slučaju Hegela to je i najeksplicitnije i najrazvijenije demonstrirano, jer Hegelov metafizički sistem i jeste najkonzistentniji u istoriji filozofije, pa naprosto ne dopušta parcijalno razmatranje nekog dela“. Konceptija Hegelovih dela je takva da se čini „da Hegel nije nastavio da se služi terminima koje je koristio u zaključnom poglavlju Fenomenologije duha, u kome je tvrdio da se umetnička religija nalazi na stanovištu opažaja, otkrivena religija na stanovištu predstave, dok se filozofija nalazi na stanovištu pojma, iako se potvrde tog koncepta mogu naći posvuda u njegovom delu“.

Fenomenologija duha se umetnošću bavi u kontekstu umetničke religije, jer Hegel izlaže kompleksno istraživanje povesti iskustva svesti, u kome se poslednja i najviša stanica iskustva svesti, apsolutno znanje, pojavljuje kao moć svesti da samu sebe reflektuje, dospevajući do filozofije.

U *Estetici* dolazi do podudarnosti sistema umetnosti i njene istorije, jer tri forme umetnosti odgovaraju trima epohama umetnosti, dok u *Propedeutici* postoje dve forme umetnosti - antička i moderna. Antičku formu umetnosti karakteriše plastičnost i objektivnost, dok modernu formu karakteriše romantičnost i subjektivnost.

U *Nauci logike* Hegel naglašava da je istina i bit bitka pojam, ali nikako pojam kao apstrakcija, već – kao i duh – ono apsolutno konkretno. Zbog toga napredovanje ka pojmovnom mišljenju nije nikakvo uzletanje prema apstraciji, već naprotiv – razumevanje da je filozofija najudaljenija upravo od apstraktnog mišljenja. U okviru procesa napredovanja apsolutnog duha ka pojmovnom mišljenju javlja se i razmatranje pozicije koju umetnost tu može da ima.